

Når AB 92 ikke er vedtaget – kan den så gælde alligevel?

”Almindelige Betingelser 92” – eller AB 29 er, som det er beskrevet i en tidligere artikel, et standardaftalesæt, der er vedtaget efter forhandlinger mellem en række offentlige myndigheder og organisationer, og som regulerer retsforholdet mellem parterne i et byggeri.

Betingelsen for at AB 92 kommer i brug er, at parterne har aftalt, at de vil bruge AB 92. Det skal med andre ord fremgå af den aftale parterne har, at AB 92 er en del af aftalegrundlaget.

Men – ”ingen regel uden undtagelser”!

I en sag for nogle år siden havde en entreprenør indgået entrepriseaftale med en bygherre (A) om udførelse af nogle elfordelingsanlægsarbejder.

Parterne havde aftalt, at AB 92 skulle være gældende for arbejderne.

I forbindelse med at arbejdet blev udført rettede A henvendelse til én af entreprenørens montører, fordi man fra A´s side ønskede at få løst en opgave vedrørende etablering af nogle synkroniseringskabler mellem et nyt turbinegeneratoranlæg og værkets elfordelingsanlæg.

Entreprenøren påbegyndte herefter udførelsen af arbejdet med etablering af synkroniseringskablerne, uden at man havde drøftet hverken pris eller andre vilkår.

På et tidspunkt skulle én af entreprenørens ansatte montere et af synkroniseringskablerne, men det gik galt, og der opstod betydelig skade på en af A's turbiner.

A – eller rettere A's forsikringsselskab - anlagde sag mod entreprenøren ved domstolene, idet man ønskede at entreprenøren skulle erstatte de skete skader.

Efter AB 92 (§ 47) så skal tvister, som parterne ikke selv kan løse, løses ved voldgift. Entreprenøren påstod derfor afvisning under henvisning til AB 92. (Hvis to parter har aftalt voldgift SKAL domstolene afvise sagen).

Der var - som sagt – ikke indgået aftale om, at AB 92 skulle gælde for opgaven med synkroniseringskablerne, men der var heller ikke indgået andre konkrete aftaler med hensyn til synkroniseringskablerne.

Domstolen fandt, at opgaven med synkroniseringskablerne havde en naturlig sammenhæng med elfordelingsanlægsentreprisen, og da AB 92 blev anvendt ved entreprenørens andre arbejder for A, så burde A have meddelt entreprenøren, såfremt man ønskede, at der skulle gælde andre vilkår for synkroniseringsopgaven.

Da dette ikke skete, måtte AB 92 (og dermed også voldgiftsbestemmelsen) anses for at gælde for synkroniseringsopgaven og sagen blev afvist fra domstolene.

Der er efter min opfattelse tale om en dom, som – ved bare lidt ændrede omstændigheder kunne være faldet anderledes ud. Den vigtigste lære man derfor kan uddrage, er, at det altid er vigtigt at sikre sig at aftalegrundlaget er på plads. I situationer som den beskrevet ovenfor medfører uklarheden, at der bliver brugt ressourcer på alt muligt andet end at løse det egentlige problem.

Flere oplysninger:

Advokat (H) Torben From

tfr@ret-raad.dk, eller

telefon 70 26 70 30